

El valor dels valors

TERRICABRAS, Josep-Maria.

I a tu, què t'importa? Els valors, la tria personal i l'interès col·lectiu.

Col·lecció Obertures núm. 11

Edicions La Campana.

Barcelona, 2002.

181 pàgines

Diuen els editors que Josep Maria Terricabras ens convida, en aquest llibre, a reflexionar sobre un tema discutit i fonamental, els valors, i que ho fa amb la lucidesa i la persuasió que és característica de l'autor. I tenen raó, no només en la importància i pertinència del tema dels valors, sinó també en els trets que identifiquen el filòsof gironí. Si de cas, a la lucidesa i la capacitat de persuasió, hi afegiríem la claredat, el compromís amb l'actualitat i amb les persones, la proximitat i alhora la profunditat, la voluntat de ser present i intervenir en la *res publica*.

I a tu, què t'importa? apareix, a més, dins d'una

col·lecció que podríem anomenar d'alta divulgació, al costat de sociòlegs notables com Peter Berger o Salvador Cardús, escriptors com Amin Maalouf o pensadors de la talla d'Edgar Morin, on J. M. Terricabras ja havia publicat el reconegut i venut *Atreveix-te a pensar*.

El llibre s'estructura en quatre capítols. Ja de bon començament queda clar que Terricabras vol abordar el tema dels valors des de l'experiència concreta i no pas des de l'abstracció o les grans paraules —com podria malpensar-se d'un filòsof de professió: els valors responen sempre a interessos, afirma, i la teoria que no il·lumina experiències concretes és pura especulació. I que la crisi de valors, de la qual tan sovint sentim a parlar, és precisament això, simple especulació. No tots els valors tenen el mateix rang: la llibertat és el valor primer, la mare de tots els altres. I al seu costat, n'hi col·loca alguns més que anomena preferents: la igualtat, l'autonomia i la dignitat personals, el respecte i la tolerància, i la responsabilitat (assumir les conseqüències d'allò que es diu o es fa).

El darrer capítol es dedica a l'educació, una de les preocupacions recurrents de J. M. Terricabras. I adverteix també, en contra d'algunes demandes interessades i d'alguns diagnòstics quasi apocalíptics, que l'educació dels valors és una mena de misteri, que mai no es pot planificar estricta-

ment, ni té mai uns resultats garantits. Hi ha algunes certeses, però: l'educació dels valors es fa sobretot per osmosi, per experiència; i és del tot imprescindible crear les condicions per fer possible aquesta transmissió, aquestes experiències. Molt especialment en les ciutats, que eduquen, senceres, pel sol fet d'existir, i no només a través dels seus equipaments, sinó també de l'urbanisme, de la circulació, de les festes, de la demografia...

Com es pot intuir només amb aquestes pinzellades, aquest és un llibre molt recomanable per a tots els ciutadans conscients dels seus drets i deures, preocupats per les incerteses del present i del futur i insatisfets amb les explicacions massa simples i corrents. Un llibre, doncs, que ajuda a pensar i a llegir *els signes dels temps*.

Xavier Besalú

Els cartells sardanistes olotins

MONTUBIOL, Toni.

Els cartells de l'aplec de la sardana d'Olot. 1963-2002.

Agrupació Sardanista d'Olot.

Impremta Aubert.

Olot, 2002. 62 pàgines.

L'Agrupació Sardanista d'Olot celebra els quaranta anys d'existència, des que un grup de ciutadans va decidir preservar i revitalitzar la dansa del país (alhora que plantejaven un acte de

resistència cultural), amb la publicació i estudi crític dels seus cartells publicitaris. El treball, coordinat i realitzat per Toni Monturiol, destaca la preeminència de la dansa i dels instruments de la cobla com a element definidor del missatge visual i l'evolució en llur grafisme. Així, veiem que una de les intencions dels organitzadors és donar oportunitat a autors joves per demostrar les seves capacitats. D'aquesta manera, han signat els reclams dels aplecs figures conegudes posteriorment, com Kim Domene, Jaume Bach o Xavier Carbonell. Alguns d'ells, com el mateix Domene, han repetit amb posterioritat. No obstant això, l'Agrupació sol proporcionar feina a artistes diferents.

El llibre està estructurat en tres apartats. El primer és l'estudi crític, el segon, la reproducció dels cartells, ordenats cronològicament, i el tercer, que constitueix un complement notable i conefegix carta de naturalesa a un estudi prou consistent, són les breus ressenyes biogràfiques dels artistes. A través de les seves pàgines, descobrim el gust dels creadors per la figuració (amb excepcions, com el treball de Xavier Mas, del 1994), la preeminència de l'estil personal, amb incursions esporàdiques en els corrents artístics europeus (pop art, en el cas de l'obra de 1974, o de les avantguardes, del 1971) i una caricatura humorística de Jaume Bach,